

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

MARGUERITE KAYE

Maištinga meilė

Knygute.lt

Marguerite Kaye
(Margaret Kei)

MAIŠTINGA MEILĖ

Serijs
"Kova dėl meilės"
antra knyga

Versta iš Marguerite Kaye, *The Soldier's Rebel Lover*, 2015

© Marguerite Kaye, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2016

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0160-9

Elektroninę versiją parengė, 2016

Pirmas skyrius

Baskų kraštas, Ispanija, 1813m. liepa

Devyniasdešimt antrojo pėstininkų pulko majoras Finlėjus Urkhartas pro žiūronus įsitempęs įdėmiai nužvelgė atšiaurų peizažą.

- Sučiupau! - sušnabždėjo pats sau su niūriu pasitenkinimu.

Prancūzų ginklų slėptuvė buvo nelabai gerai paslėpta, pridengta tik kalvelės netoliese. Savaime suprantama, kad didelis sandėlis - strategiškai svarbus radinys. Ypač, jei jį pavyktų sunaikinti, kol Velingtonas dar neapgulė netoliese esančios San Sebastiano tvirtovės. Kol kas nesimatė jokių sargybinių, bet jie galėjo būti netoliese ir pasirodyti bet kurią akimirką. Po Vitorijos mūšio netekusi daugybės karių prancūzų armija labai išretėjo, tačiau net ir turint tai galvoje, užpulti ginklų sandėlį - didelė rizika, nes jis įkurtas tolokai už fronto linijos.

Kita vertus, jis ir pats gerokai už fronto linijos, priminė sau Finlėjus. Sparčiai temo, o kartu su tamsa nyko ir tikimybė, kad grįš į bazę šį

vakarą. Jo laukė kelionė sunkiu pavojingu keliu. Būtų daug išmintingiau pasislėpti nedideliam medžių guote už kelių mylių, ten, kur pririšo arklį.

- Išmintingasis - mano antras vardas, - sumurmėjo Finlėjus ir, nors padėtis buvo ne pati geriausia, pats nusišypsojo iš savo pokšto. Jei tik pasiseks, galbūt netrukus po saulėtekio galės mėgautis karštais pusryčiais stovykloje.

Nežinia, kas nutiko, bet staiga majoras tapo budrus. Galbūt dėl to, kad pasikeitė tylą. Galbūt dėl to, jog ant sprando pasišiaušė plaukeliai. Staiga pasidarė akivaizdu, kad jis čia ne vienas. Tikrai ne vienas. Finlėjaus ranka automatiškai atsidūrė ant pistoleto dėtuvės, tačiau baimindamasis, kad užtaisyti jo tyliai nepavyks, sudvejojo ir siektelėjo durklo, mirtinai pavojingo škotiško durklo, kurį nešiojosi už diržo.

Finlėjus įsiklausė. Iš griovio kitapus kelio pasigirdo tylus šnaresys. Žiurkė? Ne, iš garso atrodo, kad kažkas didesnis. Majoras laukė įsitempęs, susigūžęs savo griovyje ir galiausiai už kantrybę jam buvo atlyginta - iš už krašto išlindo vos įžiūrima vyro galva. Be kepurės, bet negalėjo būti niekas kitas kaip tik prancūzų sargybinis. Kas dar slėptųsi čia, taip arti

ginklų sandėlio? Galėtų melstis, kad jo neras, ir laukti, bet per šešiolika tarnybos metų Finlėjus išmoko, jog pulti pirmam daug protingiau. Išsitraukęs *sgian-dubh*, kitą trumpą durklą, kurį nešiojosi kojineje, majoras šoko ant priešų.

Prancūzas kaip tik taikėsi iš pistoleto, bet Finlėjus staigiu judesiu nukreipė jo ranką į viršų ir ginklas nulėkė į šalį. Nors ir lieknas, vyriškis kovėsi kaip dervišas, tačiau Finlėjaus pranašumas buvo patirtis ir didelė jėga. Netrukus priešininkas buvo įveiktas: riešai skausmingai užsukti už nugaros, blizgantys durklo ašmenys vos per plauką nuo prancūzų kareivio gerklės.

- Išleisk bent garsą ir, prisiekiu viskuo, kas šventa, tau jis bus paskutinis, - suurzgė Finlėjus prancūziškai.

Kai belaisvis pasimuistė geležiniuose jo gniaužtuose, jis suspaudė jam riešus dar tvirtiau ir nustebęs pastebėjęs, kokie jie liauni. Būdamas taip arti Finlėjus pastebėjo dar kai ką - jis nedėvėjo prancūzų uniformos. Be to, jam mėginant išsilaisvinti, paaiškėjo dar šis tas įdomaus.

- Kas per velnias?! - sušuko Finlėjus ir pats nustebęs, kad ištarė žodžius gimtąja galų kal-

ba. - Kokį žaidimą čia susimanei, moterie? - pridūrė jau kiek tyliu ir atsukęs belaisvę į save prabilo ispaniškai: - Vidury nakties slampinėji palei fronto liniją. Ar supranti, kad galėjau tave nužudyti?

Moteris atmetė galvą ir pervėrė jį piktu žvilgsniu.

- Tavęs galiu paklausti to paties. Ką, po velnių, veiki vidury nakties persirengęs moteriškais drabužiais? Aš taip pat galėjau tave nužudyti.

Įžūlumas sekundėlei atėmė žadą, bet netrukus Finlėjus nusijuokė.

- Čia ne sijonas, o kiltas, senjorita, ir jūs jokiui būdu negalėjote manęs nužudyti, nors neabejoju, gavusi progą būtumėte pamėginusi. Kam išvis į mane taikėtės? Argi nematėte, kad dėviu britų, o ne prancūzų uniformą? Mes abu toje pačioje pusėje.

- Jei supratote, kad mano tunika - ne prancūzų uniforma, tai kodėl šokote ant manęs iš tamsos su dviem durklais kaip koks laukinis? - atrėmė ji.

- Na gerai, dėl to turiu su jumis sutikti, - pagiežingai burbtelėjo Finlėjus. - Tačiau tai neatsako į klausimą, ką jūs veikiate čia persiren-

gusi vyru. Jūs viena?

- Manau, kad abu atsidūrėme čia tuo pačiu tikslu - ieškojome šio ginklų sandėlio, ir taip, aš viena. Dabar galite mane paleisti, į jus nešausiu. Aš...

- Ššš!

Pasigirdo besiartinančių žirgų kanopų bildesys ir Finlėjus šoko atgal į griovį nusitempdamas ir nepažįstamąją. Trys raiteliai. Neabejotinai prancūzai. Jis atsisuko į moterį norėdamas įspėti, kad nė nekrustelėtų, tačiau nebuvo jokio reikalo. Ji buvo nuščiuvusi ir įsitempusi kaip ir jis. Narsuolė, be jokios abejonės.

Žirgai prisiartino ir sustojo beveik tiesiai priešais juos. Vienas raitelis nulipo. Finlėjus išlėto ištraukė pistoletą iš dėtuvės. Jam nespėjus sustabdyti, moteris taip pat paėmė už kelių metrų gulėjusį savo ginklą, tačiau nesukėlė nė garselio. Vadinasi, ne tik narsi, bet ir aštraus proto. Griovio priedangoje jis vos galėjo ją įžiūrėti, tik juto liauną susilenkusią figūrą, besirengiančią pulti. Jis vos matomai papurtė galvą ir, jo palengvėjimui, nepažįstamoji supratingai linktelėjo. Nereikia išsiduoti prancūzams, kad jie atrado jų ginklų saugyklą. Tada bet koks puolimas ateityje bus tik dar rizikingesnis, nes priešas sustiprins apsaugą.

Po kelių įtemptų sekundžių Finlėjus išgirdo su niekuo nesupainiojamą čiurlenimą ir nerūpestingą švilpčiojimą, o paskui – pasitenkinimo dejonę. Nakties tamsoje pakilo garų debesėlis.

- *Zut alors!* – išgirdo su palengvėjimu tariant nematomą karį ir prikando lūpą, kad nenusijuoktų. Šis nuotykis pralinksmins vyrukus stovykloje. Žinoma, jei tik saugiai ją pasieks. Majoras pats pajuto ne ką mažesnę palengvėjimą, kai kareivis užlipo ant arklio ir trijulė nujojo sandėlio pusėn, kur tikriausiai įkurs stovyklą.

- Reikia judintis. Greičiausiai įsikūrę atsiųs žvalgą, – angliškai prabilo moteris. Ji kalbėjo kiek švepluodama. Skambėjo labai žaviai.

Finlėjus pakėlė akis į danguje pakibusią pilnatį, apsuptą debesėlių, ir apsisprendęs pritariamai linktelėjo.

- Mano arklys paslėptas tarp medžių už tos kalvos.

- Žinau. Kelią rodysiu aš, šią vietą pažįstu kaip savo penkis pirštus.

Majorui šis pasiūlymas nepatiko, bet nuojauta sakė ja pasikliauti. Jie patraukė grioviu, vienas skausmingas metras po kito, ir taip visą pusvalandį, kol mėnulis pakilo dar aukščiau ir dangų kaip žibintai nušvietė žvaigždės. Finlė-

jus buvo priblokštas kaip ir kiekvieną tokį giedrą vakarą Ispanijoje, kurį praleisdavo lauke. Čia žvaigždės atrodė daug arčiau žemės nei Argaile, gimtojoje Škotijoje.

Priešais jį moteris stabtelėjo, atsargiai apsidairė iškišusi galvą iš griovio ir galiausiai atsistojo.

- Galime traukti šiuo keliu. Juo pereisime ir kalvą. Kad jau aptikote ginklų saugyklą, kaip suprantu, anglų kariuomenė ją sunaikins?

- Britų kariuomenė. Joje ne tik anglai, bet ir škotai, airiai ir velsiečiai.

- O jūs su tuo sijonu, kaip suprantu, škotas?

- Kiltu. Kad ir *klostuotas*, bet tai ne sijonas. Sijonai skirti moterims.

Nepažįstamajai nusišypsojus, tamsoje subaltavo dantys.

Mėnesienoje Finlėjus pirmą kartą įdėmiai ją nužvelgė niekaip negalėdamas suprasti, kaip galėjo palaikyti ją kuo nors kitu. Moteris buvo jauna, ne vyresnė nei dvidešimt trejų ar ketverių. Šiurkščios vilnos bridžai sukišti į tvirtus rudus batus. Ant tunikos sukryžiuoti diržai laikė paraką, pistoletą ir peilį. Tai buvo maištininkės, partizanės, uniforma, tačiau jis negalėjo nepastebėti, kokios gražios jos kojos,

apmautos bridžais. Diržu sujuostas liemuo net su tunika atrodė plonas. Kai prispaudė neskustą smakrą jai prie viršugalvio, atgal nuo veido nušukuoti plaukai atrodė lyg šilkiniai. O veidas... Didelės migdolų formos akys po tobulai išlenktais antakiais, stipri nosis, pilnos lūpos – tai tikrų tik-riausia moteris. Ir dar labai graži.

– Kodėl aš čia, jau išsiaiškinome, bet gal galėčiau paklausti, ką čia veikiate jūs? – paklausė jis.

Šypsena dingo.

– Jau sakiau, tą patį kaip ir jūs. Ieškojau prancūzų ginklų saugyklos.

– Viena? Ir jūs...

– Moteris. – Ji išsitiesė, atmetė galvą ir vėl pervėrė jį žvilgsniu. – Manote, moteris ne tokia pastabi kaip vyras?

– Tiesą sakant, visiškai priešingai, bet manau, labai kvaila siųsti moterį vieną vykdyti tokios užduoties. Tie prancūzų kariai galėjo nužudyti jus ne iš karto, – švelniai tarė Finlėjus. – Jeigu būtų sučiupę.

– Nesileidžiu sučiumpama. Jokiomis aplinkybėmis, – niūriai pridūrė ji.

– Vis tiek nederėjo jūsų siųsti – kaip suprantu, jūsų operaciją palaimino kažkoks partizanų

būrys?

Ji vėl metė piktą žvilgsnį, išsižiojo kalbėti, bet apsigalvojo.

- Mums nederėtų šito aptarinėti vidury plyno lauko. Taip nesaugu.

Nepažįstamoji teisi. Be to, nors jis ir vilki uniformą, akivaizdžiai nejaučia jam pasitikėjimo. Tačiau leisdamas jai toliau žengti pirma savęs siauru keliuku Finlėjus turėjo pripažinti, jog ji neturėtų juo pasitikėti. Jam reikėjo, kad ji atskleistų partizanų planus. Jeigu jie ruošiasi užgrobti prancūzų ginklų atsargas ir panaudoti prieš juos pačius, tai britams nebereikėtų vargintis, jie galėtų patausoti jėgas. Per Vitorijos mūšį jie buvo kaip reikiant aplamdyti, o Vellingtonas, nepaisydamas dezertyrų, ligų ir karių išsekimo, ką jau kalbėti apie šiam metų laikui nebūdingas nesiliaujančias liūtis, kurios smarkiai susilpnino motyvaciją, planavo pulti Pamplonos ir San Sebastiano tvirtoves. Jei patausotų vyrų jėgas...

Finlėjus susiraukė. Kol kas jis neįsivaizdavo, kaip išgauti partizanų planus. Apie šią moterį jis žinojo tiek pat, kiek ji apie jį. Galėtų bent jau išsiaiškinti, kieno nurodymus ji vykdo. Finlėjus buvo įsitikinęs, kad žino kone visus vietinius partizanų būrius, o jeigu kurių ir nežino,

visada gali kreiptis pagalbos į savo draugą Džeką, Velingtono dešifruotoją. Jei tik pavyktų ją prakalbinti.

Dabar jie kopė stačiu šlaitu, akmenėliai iš po padų riedėjo žemyn jiems už nugaros. Mėnulis jau buvo gana aukštai ir metė vaiduokliškus šešėlius. Moteris judėjo lengvai. Jos ilgos kojos, apautos tvirtais batais, nė kiek nepavargo – eidami tokiu tempu kai kurie jo vyrai jau gaudytų kvapą. Aukštutinėje Škotijoje užaugęs, vaikystę praleidęs laipiodamas tokiais pat stačiais avių takais tik kiek mažesniame aukštyje, Finlėjus neatsilikdamas sekė iš paskos. Jo kiltas siūbavo jam už nugaros, o žvilgsnis vis kilo nuo savo batuočių pėdų iki išraiškingo nepažįstamosios užpakaliuko. Moterys su kelnėmis turi savotiško žavesio.

Vyrai su kiltais – taip pat. Jis buvo aukštesnio rango karys ir galėjo rinktis languotas kelnes, bet Finlėjui visada labiau patiko kilto teikiama laisvė. Kai kurie kitų dalinių, ypač kavalerijos, kareiviai kilto nešiojimą laikė barbaro bruožu. Škotas išsišokėlis – taip jį pakrikštijo Velingtonas, kai jis netikėtai ir netgi prieš kunigaikščio norus buvo paaukštintas. Galiausiai, šypsodamasis pro sukąstus dantis, Finlėjus prisiekė jam amžiną ištikimybę. Maištas kilto nešiojimu

nesibaigė. Žinoma, maištauti buvo galima ir daugybe kitų, kur kas subtilesnių, būdų, tik juos jis rinkdavosi rečiau.

Įdomu, ką šios moters šeima mano apie tai, kad ji viena bastosi laukais ginkluota iki dantų. Galbūt jie nieko nežino. Galbūt ji ištekėjusi už kokio partizano. Pastaruoju metu Finlėjus dažnai susimąstydavo, kaip skiriasi kartu su jais arba taip kaip ši moteris, su partizanų būriais, kovojančių ispanų gyvenimas. Finlėjus buvo karys, jis dirbo darbą, kuriam buvo rengiamas nuo vaikystės. Jo motyvai sutapo su jo šalies ir jam vadovaujančio karininko motyvais, jo priešai buvo tie, kuriuos tokiais paskelbdavo jo valdžia. Pastaruosius kelerius metus tai prancūzai. Jam buvo gaila, kad yra priverstas žudyti, taip pat gaila dėl skriaudų, kurių jo kariai pridarė apgirtę nuo vyno ir trokšdami kraujo po Ciudad Rodrigo mūšio. Vis dėlto Finlėjus nejautė prancūzams neapykantos. Jis žavėjosi jų kariais, stipriais priešininkais, ir būtų kvailys, jei negerbtų Napoleono, genialaus karvedžio.

Šiaip ar taip, Napoleonas nepuolė Finlėjaus tėvynės. Prancūzų kariuomenė negrobė iš Finlėjaus šeimos derliaus, nevalgė jų kruopų, neskerdė jų gyvulių....